Paul Csavdari

De ce doar Pavel e în conflict cu iudeii?

Ce ascund acuzațiile din Ierusalim

Unul dintre cele mai semnificative paradoxuri din istoria primului secol creștin este faptul că doar Pavel este acuzat în Ierusalim de „profanarea Templului” și de „învățături împotriva Legii și obiceiurilor”, în timp ce ceilalți apostoli – cei care trăiau în Ierusalim – nu par să fi fost vizați de astfel de acuzații. Această asimetrie trebuie analizată în contextul declarațiilor din Faptele Apostolilor și din epistolele pauline.

I. Acuzațiile din Ierusalim (Fapte 21–22)

În Fapte 21:28, iudeii din Asia îl acuză pe Pavel astfel:

- *„Bărbați israeliți, ajutați! Acesta este omul care învață pe toți, pretutindeni, împotriva norodului, a Legii și a locului acestuia.”*

Se adaugă presupunerea că Pavel a introdus în Templu un grec (Trofim), lucru care era considerat profanare capitală. Acuzația, deși neverificată, a provocat o reacție violentă, ducând la arestarea lui Pavel.

În Fapte 21:24, Iacov îi spune lui Pavel:

- *„Toți au auzit despre tine că îi înveți pe toți iudeii... să nu țină Legea... Arată, dar, că și tu umbli în rânduială și păzești Legea.”*

Această reacție confirmă existența unui zvon generalizat care îl identifica pe Pavel ca subversiv față de Lege – o acuzație pe care niciun alt apostol nu o primește în mod explicit.

II. Contraste esențiale

1. Petru intră în casa lui Corneliu (Fapte 10), un păgân, fără reacții violente.
    - Deși Petru justifică fapta înaintea fraților din Ierusalim, nu este acuzat de încălcarea Legii.
    - Nimeni nu cere pedepsirea lui.
2. Pavel, în schimb, este aproape linșat.
    - Doar pe el îl acuză de „stricare a obiceiurilor”.

- Doar el este considerat un pericol public pentru integritatea iudaică a comunității.

Această disproporție ridică întrebări.

Dacă toți apostolii predicau același Evanghelie, de ce doar Pavel provoacă o asemenea reacție?

III. Conținutul real al predicii pauline

Pavel afirmă în Galateni 2:16:

- *„Omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos..."*

Aceasta nu este o simplă nuanță. Este o respingere frontală a întregii teologii iudaice privind justificarea. El accentuează că „Legea dă moartea", iar „Duhul dă viață" (2 Cor. 3:6). Întreaga lui predică presupune o dislocare a autorității religioase iudaice, inclusiv a Templului și a preoției.

Aceasta este o diferență de fond față de ceilalți apostoli, care, în Faptele Apostolilor, apar ca păstrând Legea (vezi Fapte 3:1 – „Petru și Ioan se suiau împreună la Templu"). Chiar și Iacov, în Fapte 21, este înconjurat de „mii de iudei care au crezut și sunt zeloși pentru Lege."

IV. Reacția autorităților și protecția romană

În mod paradoxal, Pavel este salvat de romani. Comandantul roman îl scoate din mâinile mulțimii și îl trimite la Cezareea sub protecție. La sfârșitul procesului, Agrippa II afirmă (Fapte 26:32):

- *„Omul acesta putea fi eliberat, dacă nu s-ar fi apelat la Cezar."*

Astfel, în timp ce iudeii îl consideră trădător al tradiției, autoritatea romană nu găsește învinuiri valide împotriva lui. Această protecție din partea Romei contrastează cu execuția lui Iacov, fratele Domnului, în anul 62, de către autoritățile locale iudaice, pe același motiv.

V. Concluzie

Faptul că doar Pavel este acuzat și persecutat cu o asemenea intensitate dovedește că predica lui nu era percepută ca o simplă extensie a iudaismului mesianic. Evanghelia paulină era, pentru liderii iudaici, o amenințare directă la adresa Legii, Templului și autorității Sinedriului. Reacția lor indică faptul că Pavel nu era „doar un apostol în plus", ci un agent al unei rupturi fundamentale. Dacă ceilalți predicau un Mesia în cadrul Legii, Pavel predica un Mesia dincolo de Lege. Iar această diferență nu a putut fi ignorată.